

РЕШЕНИЕ

№ 4117

гр. София, 23.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

**ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Златка Илиева**

при участието на секретаря Паола Георгиева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **2541** по описа за **2021** година докладвано от съдия Владимир Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 1, изр. II от ЗАНН.

С решение от 01. 02. 2021 г. по НАХД № 6963 / 2020 г., Софийски районен съд, НО-116 състав, е изменил наказателно постановление (НП) № 29-0000825 /20. 05. 2020 г., издадено от Главен директор на Главна дирекция „Инспектиране на труда“, с което на [фирма], в качеството му на работодател, за нарушение на чл. 62, ал. 1, вр. чл. 1, ал. 2 от Кодекса на труда, му е наложено административно наказание – имуществена санкция в размер на 2000 лева, като е намалил размера на санкцията на 1500 лв.

Срещу така постановеното решение е постъпила касационна жалба от пълномощник на [фирма], с която се моли да бъде отменено решението на СРС, като неправилно и незаконосъобразно.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, не се явява и не се представлява.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна.

Подробни съображения излага в писмени бележки.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна

страна следното:

За да постанови решението си, районния съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетеля И. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства, свързани с касационните основания.

Касационната инстанция споделя изцяло фактическите и правни констатации на районния съд.

На 17. 02. 2020 г., е извършена проверка от служители на Главна дирекция „Инспектиране на труда“ за спазване на трудовото законодателство в строителен обект – „жилищна сграда с подземни гаражи“, находящ се в [населено място], [улица], при която е установено, че лицето Т. М. К., работи като „общ работник“, без наличието на сключен трудов договор.

На 27. 02. 2020 г. е съставен акт за установяване на административно нарушение на [фирма], в качеството му на работодател, като нарушението било квалифицирано като такова на чл. 62, ал. 1, вр. чл. 1, ал. 2 от Кодекса на труда. Актът бил предявен за запознаване със съдържанието му и връчен на същата дата на нарушителя, след което е издадено и обжалваното наказателно постановление.

Настоящата касационна инстанция счита, че правилно от страна на районния съд е прието, че е налице извършено административно нарушение, за което следва да се наложи предвидената в закона санкция.

Видно е, че при извършената проверка, лицето е заварено да работи без сключен между страните трудов договор. Видно от попълнената декларация, лицето е започнало работа от 12. 02. 2020 г. с определено работно време от 08.00 до 17.00 часа, трудово възнаграждение, както и регламентирани дневни и седмични почивки. В хода на административно-наказателното производство е представен граждански договор за изработка от 04. 01. 2019 г., като се твърди, че се касае за извършването на конкретна работа.

При тези данни, правилно от страна на Софийски районен съд, е прието че отговорност по чл. 414, ал. 3 от КТ, носи работодателят - [фирма].

Видно е, че при извършената проверка е установено лицето да полага труд, без наличието на сключен трудов договор.

Съществените елементи от съдържанието на трудовия договор са посочени в чл. 66 КТ. Решаващо значение за определяне характера на договора, като трудов или граждански има естеството на осъществяваната дейност. При трудовия договор, както и при договора за изработка по чл.258 – 269 ЗЗД, едната страна се задължава да положи труд срещу възнаграждение. При трудовия договор се дължи работна сила – жив труд в рамките на определено работно време за изпълнение на определена трайно осъществявана работа. По гражданския договор се дължи т.нар. овеществен труд - постигане на определен трудов резултат. При трудовия договор работникът се намира в зависимост и подчиненост на работодателя - на установен трудов ред и трудова дисциплина. Докато при гражданския договор изпълнителят е независим от възложителя и му дължи само „изработване на нещо“ - на уговорения резултат.

В същото време, така престириания труд, не попада в приложното поле на представения договор за изработка, тъй като в същия няма посочен резултат, който следва да бъде постигнат. От друга страна, както беше посочено, в попълнената от К.

декларация се сочи установено работно време, обедна и седмична почивка, както и уговорено трудово възнаграждение, поради което безспорно е налице престиране на работна сила, а не предоставяне на готов резултат.

В случая не може да се приема и наличието на маловажен случай, тъй като на основание чл. 415в, ал. 2 от КТ, това нарушение изрично е изключено от законодателя от съставите на маловажните нарушения.

Наложено административно наказание, след изменението му от страна на СРС, е минималното определено от нормата на чл. 414, ал. 3 от КТ, поради което наказанието е определено съобразно правилата на чл. 27, ал. 1 и ал. 5 от ЗАНН.

Предвид липсата на други твърдения, представляващи касационни основания за отмяна на въззивното решение и с оглед предмета на касационната проверка, настоящият състав счита, че решението следва да бъде оставено в сила, като законосъобразно, обосновано и постановено при спазване на съдопроизводствените правила.

При този изход на спора и с оглед направеното искане на ответника (в представените писмени бележки) за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира същото за основателно. Съгласно чл. 63, ал. 5 от ЗАНН (в действащата към настоящия момент редакция), в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. На основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 120 лв., поради което съдът намира, че следва да се присъди такова в определения от закона минимум.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София - град - XV касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 01. 02. 2021 г. по НАХД № 6963 / 2020 г., на Софийски районен съд, Наказателно отделение – 116-ти състав.

ОСЪЖДА [фирма], [населено място], [улица]-132, ет. 6, офис 9, ЕИК[ЕИК], да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“, юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лв.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.